

Fuimus

Nem voltam én mindig
Ilyen csendes ember,
Sokszor talált ébren
A pirkadó reggel.
Sokszor ráragyogott
A hajnal sugára
Egy-egy neki búsult
Jó kompániára.

Eltemetni való
Mindig akadt bánat.
Hejh! Volt akkor dolga
A boros pohárnak!
Szomorú szívűeknek
Szép szomorú nőta
És gyöngyöző bor volt
A meggyógyítója.

Könnyen jött még akkor
S könnyű volt a bánat,
Könnyű volt elűzni
A boros pohárnak.
Talán a bánat is
Könnyen indult útra,
Mikor az indulót
Gyurka cigány húzta.

Mintha más törvénye
Volna a világnak,
Nem olyan, mint régen.
Nehezebb a bánat...

Mint egy titkos erő
Uralkodik rajtam,
Elnémítja, mikor
Panaszra nyíl ajkam.

Hiába fojtanám
Tivornyába, borba,
Nem válik el tőlem,
Hozzám van láncolva!
Hejh, most a szívemről
Nem száll el a bánat,
Ha megiszom borát
Az egész világnak!...

Ady Endre

Január

Tucsog-lucsog lelkemben
Kásás hólé kavargó
Eszem sem tudom hol jár
Merre felé csavarog

Vírusom is megtalált
Csöpgög a tél belőlem
Tele van a hócipőm
Le kellene cserélnem.

Feket István

Megszületett az ötödik

**Winkler András:
Születésnap
(Sopron, 2007)**

Faipari tudósunk újabb verseskötettel jelentkezett, immáron az ötödikkal. Alkalmat a 65. születésnap adott. Bár ez nem az ünnepeléskor igazán szokásos évforduló, a legutóbbi kötet óta gyülekező versek közlést kívánnak. Örömmel tudósítok róla, mert igazán szívbeli öröm az egyes darabok ízelgetése – vagy talán Winkler András személyiségéhez jobban illő kifejezéssel: csócsálása.

A 65 év tiszteletet keltő kor, érezzük is ezt a kötet első részében. Mert ez a halálközelség szomorúságát sugározza. Mináltal álljon itt egy darab ebből a ciklusból:

„Levelezés
*Sodródik utánam.
Elszáradt levél.
Amikor lebullok,
akkor utolér.”*

Az idézet jól tükrözi Winkler A. verseinek sajátosságait. Rövid, tömör fogalmazás, elmaradhatatlan szójáték.

De időnként előbújik a „fás” szakember is. Mi mást említhetne, mint a koporsót és a hozzá kötődő érzésvilágot (Tónihoz). Máskor út közepén maradt papírzacskónak érzi magát, amit gépek taposnak halálra. Egyik versében (Éjszaka) halott apja kezére adott csókkal próbálja őt újra életre kelteni. De hiába, üresség vár rá. Ezt írja meg Nihil című versében.

„Nihil
*Tölgyfa kapu,
rajta kilincs,
ha kinyitod,
mögötte nincs
semmi.”*

A szomorúságból néha felvillan egy csipetnyi reménysugár is.

„Karácsonyi mese
*Hóféhérke
nem ébredt fel többé,
Hamupipóké
nem találta meg
a herceg,
Pinokkió
fabábu maradt,
de a gyermek
nem fágyott meg
anyja sírjánál.”*

A „Bomlik a vers a fejemből” fejezet már a korábban megismert Winkler Andrást idézi. Versszilánkok, elmevilla-

nások, csipetnyi humor és melankólia. Fájó igazság lapul az alábbi versikében:

„1989.
*Akkor még
az igazi szabadságba
vetett bit rügyei
fakadtak fáinkon.”*

A szemhunyorító, mosolygó alkat az alábbi versikében jól mutatkozik:

„Teremtés
*Nem magától
terem a terem
ember teremteté...”*

Mai felsőoktatásunk helyzetét ez a rövidke kifejezés tükrözi: „Bolognult”.

A többnejű csiga nála „Csigabigámista”, a sikertelen egyetemi integráció „Agyonvertikum”, a besúgó „Köplékeny” és még folytathatnám. Helyette idegen elnevezésekből faragott humorából idézek: A „Likviditás” = „Megnevetettük a lyukat.” A „ragasztóhiány”: „Csirísn’t”.

A szakma is helyet kapott a versek sorában, de ez már komoly dolog, nem viccelődésre alkalom. Íme:

„Fakitermelés
*Ma reggelig
boldogan éltünk,
a lombunk susogott,
és tettük a dolgunk,
megkötöttük
a széndioxidot.*

*De jöttek a
fűrészesek
ránk mutattak:
ez bútort, én meg
ablak leszok,
csenevész testvérünk
biába integet,
máglyára kerül.*

*Estére elül majd
a fűrészek zaja.
Erdőanyánk minket
biába vár baba.”*

Nagyszerű olvasmány ez a verses kötet. Elszürkült hazánkban a szellem fénye, rímekbe bújtatott zene, örömteli pihenés. S hogy még szebb legyen, arról Mészáros György festőművész szép rajzai gondoskodnak. Az írások kötetbe szerkesztése a költő fia, Winkler Dániel erdőmérnök értő munkája.

Köszönjük nekik!
Bemutatta:

Dr. Szodfridt István